

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010110
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štíft
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1517010110.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a členov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Michala Valenta v trestnej veci obžalovaného O.. E. A., stíhaného pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 4T/14/2017 zo dňa 15.1.2018, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 10.1.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), písm. f), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

O.. E. A., nar. X.X.XXXX v P., trvale bytom B. G., J. E. XXXX/XX,

u k l a d á

podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodený I. B., spol. s r.o., T., H. XX, O.: XXXXXXXX, odkazuje s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 4T/14/2017 zo dňa 15.1.2018 bol obžalovaný Ing. E. A. uznaný vinným zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona („Tr.zák.“) na skutkovom základe, že

ako konateľ spol. B., s.r.o. so sídlom U. 4, T., sám alebo prostredníctvom iných osôb tovar dodaný poškodenou spol. I. B., s.r.o., na základe faktúr č. XXXXXXXXXX z 09.10.2012 na sumu 3.202,08 eur, č. XXXXXXXXXX z 19.10.2012 na sumu 4.113,60 eur, č. XXXXXXXXXX z 23.10.2012 na sumu 5.876,52 eur a č. XXXXXXXXXX z 30.10.2012 na sumu 5.055,- eur, ktorý vo všetkých uvedených prípadoch podliehal dohodnutej výhrade vlastníctva, že jeho výlučným vlastníkom až do zaplatenia vystavených faktúr zostáva spol. I. B., s.r.o., v období od 02.10.2012 do 06.11.2012 predal spoločnosti D. SK, s. r. o., so sídlom U. 4, T., prípadne iným obchodným partnerom alebo spotrebiteľom, pričom dňa 25.10.2012 odpredal registrovanú ochrannú známku „T.“, registrované internetové domény a dňa

05.11.2012 celý majetok spoločnosti vrátane všetkých skladových zásob tovaru, avšak utržené peniaze ani v jednom prípade nepoužil na úhradu tovaru kúpeného s výhradou vlastníctva, tento dodávateľovi nevrátil a následne poslal spol. B., s.r.o. do konkurzu, ktorý bol rozhodnutím súdu zo dňa 13.07.2013, právoplatným 29.03.2014, pre nedostatok majetku zastavený, čím poškodenej spoločnosti I. B., s.r.o. so sídlom H. XX, T., spôsobil škodu vo výške 18.247,20 eur.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 213 ods. 2 Tr.zák. s požitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr.zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 30 mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr.zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti spočívajúcej vo výkone podnikateľskej činnosti vo vlastnom mene, ako aj zúčastňovania sa podnikateľskej činnosti právnických osôb v postavení štatutárneho orgánu, prokuristu a splnomocneného zástupcu na 2 roky. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody poškodenej spoločnosti I. B., s.r.o. vo výške 18.247,20 eur.

Proti rozsudku v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Tr.por. podal odvolanie obžalovaný O.. E. A. priamo na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozhodnutia do zápisnice proti všetkým výrokom a proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom obhajcu D.. S. T. písomným podaním doručeným na odvolací súd dňa 1.10.2018 nasledovným spôsobom: „Nespochybnujúc zákonnosť a primeranosť rozsahu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, v žiadnom prípade nemožno súhlasiť s vyššie uvedenými závermi súdu o vine obžalovaného za spáchaný skutok bez najmenších pochybností. Práve naopak, ako je to zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd dospel k záveru o vine obžalovaného tým, že vykonané dôkazy vyhodnotil v rozpore so skutočným stavom veci, nedôsledne, zaujato, zjavne jednostranne účelovo v neprospech obžalovaného. Máme za to, že súd sa nevyrovnal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli zistené produkovanými dôkazmi a takisto sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

V prvom rade je potrebné uviesť, že obžalovaný Ing. E. A. od začiatku trestného stíhania vedeného proti jeho osobe v celom rozsahu popiera spáchanie skutku kladeného mu za vinu, pričom jeho vyjadrenia sú konzistentné a jeho jednotlivé obhajobné tvrdenia sú v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi. Obžalovaný nikdy nespochybnil existenciu záväzkov voči spoločnosti I. B. spol. s r.o., avšak vždy poukazoval na to, že k ich uhradeniu nedošlo z dôvodu platobnej neschopnosti a následného bankrotu spoločnosti B.. Od začiatku namietal len výšku vyčíslenej škody, keď sa bránil tvrdením, že faktúra na sumu 1.607,28 € bola z ich strany uhradená ešte v novembri 2012. Napriek tomu, že na túto nepresnosť poukazoval od samého začiatku trestného stíhania a žiadal o jej preverenie, v prípravnom konaní bola jeho požiadavka odignorovaná, za pravdivé boli bez ďalšieho preverovania orgánmi činnými v trestnom konaní vzaté tvrdenia poškodeného a k náprave došlo až na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti si dovoľujem upozorniť na zjavnú zaujatosť vyjadrení svedka - poškodeného E. M. proti obžalovanému, keď počas celého trestného konania trval na tom, že nebolo uhradených päť faktúr v celkovej výške 19.854,48 €, hoci už v rozhodcovskom konaní v roku 2013 a tiež v konkurznom konaní v tom istom roku sa domáhal úhrady záväzkov vo výške 18.247,20 €, teda vo výške v akej ich uznáva aj obžalovaný.

O tom, že tovar nie je možné vrátiť, pretože už bol v čase podania trestného oznámenia predaný konečnému zákazníkovi, mal svedok - poškodený M. takisto vedomosť, čo je zrejmé zo skutočnosti, že v už spomínanom rozhodcovskom konaní sa nedomáhal vrátenia tovaru, ale uhradenia dlžnej sumy a obdobná situácia nastala aj v konkurznom konaní. Orgány činné v trestnom konaní a prvostupňový súd napriek tomu bez ďalšieho preverovania uverili aj ďalším nepravdivým tvrdeniam svedka M. o tom, že sa na predajni nachádzal a predával tovar dodaný spoločnosťou I. aj po tom, čo bola uzavretá kúpna zmluva so spoločnosťou D. SK s.r.o. Ohľadne tejto skutočnosti poukazujem na rozporuplné tvrdenia svedka M., keď v prípravnom konaní vypovedal, že urobili výjazd do jednej z predajní prevádzkovej už novým majiteľom, kde identifikovali jeden z tovarov podľa sériového čísla, že ide o tovar spoločnosti I., čo sa potvrdilo, keď urobili kontrolný nákup, z ktorého bloček sa nachádza v spise.

Zo založených fotokópií v spise je zrejmé, že údajný kontrolný nákup mal byť vykonaný dňa 8.11.2012 v predajni T. v Z. centre I. v T. a týkal sa tovaru v hodnote 9,99 €, pričom na bločku nie je uvedené žiadne sériové číslo predmetného tovaru a podľa jeho ceny sa v žiadnom prípade nemôže jednať o konzolu N ktorá je rádovo niekoľkonásobne drahšia. Navyše podľa písomného doplnenia výpovede svedka M. zo dňa 16.2.2016 identifikovaný nájdený tovar sa mal nachádzať v predajni v Obchodnom centre Polus

v Bratislave a podľa jeho výpovede na hlavnom pojednávaní sa predmetný tovar mal nachádzať v predajni v I.. V rozpore s týmto tvrdením svedka je v spise sa nachádzajúci Záznam zo šetrenia zo dňa 9.11.2012 vypracovaný por. Sivým z Okresného riaditeľstva PZ, podľa ktorého počas šetrenia v uvedený deň na predajni T. v Obchodnom centre Aupark v Bratislave neboli nájdené veci označené výrobnými číslami podľa zoznamu od vyšetrovateľky. Pripomínam, že aj podľa vyjadrenia svedkyne J. pri inventúre, ktorá bola vykonaná pri predaji aktív spoločnosti B., nebolo možné pri predávanom tovare identifikovať jeho dodávateľov. Napriek takýmto závažným rozporom v jednotlivých vyjadreniach, prvostupňový súd v napadnutom rozsudku bez uvedenia, ktoré z rozporuplných skutočností a na základe čoho má za bez pochybností preukázané, konštatoval, že v aktívach spoločnosti B. s.r.o, ktoré boli predané spoločnosti D. SK s.r.o., bol zahrnutý tovar dodaný spoločnosťou I..

K otázke porušenia výhrady vlastníckeho práva obžalovaným považujem za potrebné uviesť nasledovné. Výhrada vlastníckeho práva k tovaru, ktorá musí byť dojednaná písomne, je upravená ustanoveniami Obchodného zákonníka a predstavuje jeden z možných prostriedkov zabezpečenia práva predávajúceho na zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar. V prípade, ak kupujúci nezaplatí kúpnu cenu alebo zaplatí len čiastočne, má predávajúci na základe takejto výhrady právo požadovať vydanie predaného tovaru od kupujúceho, ako aj od tretích osôb. Vo vzťahu k trestnému činu sprenevery treba uviesť, že vo všeobecnosti je možné pojem obmedzenia dispozičného práva kupujúceho s vecou, ktorá na základe výhrady vlastníckeho práva neprešla do jeho vlastníctva, chápať tak, že kupujúci tento tovar nemôže predtým, než zaplatí kúpnu cenu, predat' ani inak použiť. Takýto široký výklad však prichádza do úvahy iba vtedy, keď bola takto stanovená požiadavka v rámci dohodnutej výhrady vlastníckeho práva výslovne a konkrétne uvedená. Ak však bola výhrada vlastníckeho práva dohodnutá len vo všeobecnej forme, je nevyhnutné ďalej skúmať, či a v akom rozsahu bolo v rámci výhrady vlastníctva obmedzené dispozičné právo kupujúceho s vecou fakticky nakladať. Skúmaním predmetnej otázky je potrebné sa zaoberať tým skôr, ak ide, rovnako ako v prejednávacom prípade, výslovne o tovar určený na ďalší predaj, pričom vo výhrade vlastníckeho práva tak, ako je štylizovaná v rámcovej zmluve, nie sú uvedené žiadne konkrétne obmedzenia dispozičného práva kupujúceho s tovarom. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že tovar bol od spoločnosti I. B., spol. s r.o. nakupovaný spoločnosťou B., s.r.o. na základe rámcovej kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi uvedenými spoločnosťami v roku 2008, pričom v zmluve síce je uvedená výhrada vlastníckeho práva, avšak len v jej všeobecnom znení, a teda bez bližšej špecifikácie toho, ako môže resp. nemôže kupujúci s tovarom nakladať. Preto nebolo v rozpore s účelom zverenia tovar predat' pred zaplatením kúpnej ceny dodávateľovi. Naopak, predmetný tovar bol dodávaný práve za účelom jeho ďalšieho predaja. V takomto režime obidve spoločnosti spolupracovali niekoľko rokov a nikdy voči tomu zo strany spoločnosti I. B., s.r.o. neboli vyslovené výhrady. A hoci poškodený pri podaní trestného oznámenia a aj vo svojich výpovediach argumentuje vo vzťahu k domnejšej trestnosti konania obžalovaného práve uvedenou výhradou vlastníckeho práva, zároveň tento vo svojich výpovediach uviedol, že tovar sa má vystavovať, predat' a potom uhradiť im ako dodávateľovi tovaru. Teda ani podľa vyjadrenia samotného poškodeného nebolo s tovarom nakladané v rozpore s účelom jeho zverenia, keď bol tovar predaný tretej osobe skôr, ako bola uhradená cena tovaru jeho dodávateľovi.

Keďže výhrada vlastníckeho práva bola dojednaná len vo všeobecnej rovine, z príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a ani z toho, čo bolo dojednané medzi zmluvnými stranami, nevyplýva pre obžalovaného výslovný zákaz tovar ďalej predat', a to tým skôr, že práve predaj tovaru bol účelom, za ktorým bol tento tovar spoločnosti B., s.r.o. dodaný. Je preto absurdné, keď sa obžalovanému kladie za vinu práve skutočnosť, že bol predmetný tovar predaný. Na jednej strane prvostupňový súd pripustil, že v zmysle uzavretej rámcovej zmluvy a tam dojednanej dohody o výhrade vlastníctva mohol byť tovar predaný, na strane druhej viní obžalovaného z toho, že konal v rozpore s touto dohodou, keď firmu, a údajne aj tovar poškodenej spoločnosti, čo však nebolo bez závažných pochybností preukázané, predal spoločnosti D. SK, s.r.o.

Pokiaľ súd videl rozpor s dojednanými podmienkami v tom, že výťažkom z takéhoto predaja neboli uhradené záväzky spoločnosti B. s.r.o. voči spoločnosti I. B. spol. s r.o., tak pre takéto konštatovanie, ale predovšetkým pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za túto skutočnosť, bolo potrebné, aby sa orgány činné v trestnom konaní dôsledne zaoberali preverovaním skutočností, prečo tomu tak bolo, pretože len na základe riadneho objasnenia skutočnosti, ako a za akých okolností bolo naložené s výťažkom z predaja predmetného tovaru, bude možné urobiť jednoznačný záver o úmysle či zavinení obžalovaného. Obžalovaný A. sa preverenia uvedených skutočností domáhal a za týmto účelom ponúkol predloženie kompletnej účtovnej dokumentácie spoločnosti B. s.r.o., avšak neúspešne.

Preto je možné konštatovať len to, že nebolo zistené, komu bol neuhradený tovar predaný a ako bolo naložené s finančnými prostriedkami z takéhoto predaja, resp. či sa vôbec tieto finančné prostriedky skutočne dostali do dispozície obžalovaného. Možno teda konštatovať, že medzi dotknutými stranami bola dojednaná vo všeobecnej rovine výhrada vlastníckeho práva a teda tovar mohol byť predaný ďalej, pričom výťažok z takéhoto predaja podlieha režimu výhrady vlastníctva. Nemožno však súhlasiť s tvrdením súdu, že obžalovaný konal v rozpore s dohodou, keď odpredal spoločnosť, údajne aj s tovarom dodaným spoločnosťou I.. Takéto tvrdenia o rozpore s dohodou by bolo možné konštatovať až po tom, čo by bolo jednoznačne preukázané, že výťažok z predaja bol svojvoľným úmyselným konaním obžalovaného použitý v rozpore s výhradou vlastníctva. Pre vyslovenie takéhoto záveru však nebolo dokazovanie vykonané v potrebnom rozsahu.

Z celého konania a vystupovania obžalovaného A. je zrejماً jeho snaha o záchranu spoločnosti B. s.r.o., resp. o udržanie čo najlepšej prevádzky spoločnosti za účelom zvýšenia jej kúpnej ceny, aby spoločnosť po jej predaji mohla vyplatiť čo najviac svojich záväzkov. V tejto súvislosti je však potrebné pripomenúť, že v čase, kedy malo dôjsť k sprenevere, spoločnosť B. resp. obžalovaný ako jej štatutár nemal plnú kontrolu nad finančnými tokmi v spoločnosti, nakoľko spoločnosť podliehala režimu pomerného uspokojovania splatných záväzkov, pričom v danom čase posledné štyri neuhradené faktúry spoločnosti I. B. spol. s r.o. splatné neboli.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v konaní obžalovaného absentuje naplnenie subjektívnej stránky trestného činu sprenevery v podobe hoc aj nepriameho úmyslu prisvojiť si výťažok z predaja tovaru podliehajúceho všeobecnej výhrade vlastníckeho práva. K naplneniu znaku „prisvojiť si cudziu vec, ktorá mu bola zverená“ v podobe neoprávneného prisvojenia si výťažku - peňazí je nevyhnutné, nielen aby došlo k zaplateniu kúpnej ceny za predanú zverenú vec konečným odberateľom, ale aj aby sa výťažok z predaja dostal do dispozície páchatel'a a aby s ním tento naložil v rozpore s účelom zverenia. Takéto skutočnosti však zistené neboli a preto by bolo možné vo vzťahu k obžalovanému uvažovať len z civilnoprávneho hľadiska o jeho objektívnej zodpovednosti v nedbanlivostnej forme za nesplnenie záväzku voči svojmu obchodnému partnerovi v stanovenej lehote, čo však v žiadnom prípade v trestnoprávnej rovine bez preukázania ďalších skutočností nepostačuje pre vyvedenie zodpovednosti za trestný čin sprenevery, nakoľko trestnoprávna zodpovednosť je daná výlučne subjektívnou zodpovednosťou za protiprávne konanie. Z uvedených skutočností a vykonaných dôkazov je teda zrejماً, že konaním obžalovaného Ing. E. A. v žiadnom prípade nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery.

Pokiaľ by napriek uvedeným skutočnostiam bol odvolací súd presvedčený o vine obžalovaného A., poukazujem na neprimeranú prísnosť uloženého trestu tak odňatia slobody, ako aj zákazu činnosti. Obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, viedol riadny život a ako už bolo spomenuté, z jeho konania je zrejماً snaha o udržanie životaschopnosti a čo najlepšej hodnoty spoločnosti B. s.r.o., ktorá mu nebola ľahostajná. Nezvolil si ľahšiu cestu doposiaľ bežnej praxe v našej spoločnosti, kedy štatutári firiem, ktoré sa dostali do finančných problémov, či už neúmyselne alebo zámerne, prepisujú svoje spoločnosti na tzv. bielych koňov a zanechávajú za sebou nespočetný rad veriteľov. Naopak, obžalovaný sa snažil urobiť všetko pre to, aby spoločnosť B. s.r.o. nemusela ísť do bankrotu a aby veritelia boli uspokojení v čo najväčšej miere. Zo všetkých veriteľov, ktorým zostali pohľadávky po spoločnosti B. s.r.o., len poškodený M. ako zástupca I. B. spol. s r.o. sa svojich nárokov domáha prostredníctvom trestného konania, a to až po tom, čo nebol úspešný v rozhodcovskom a konkurznom konaní a napriek tomu, že mu poisťovňa v súvislosti s uvedenou pohľadávkou uhradila ku dňu vyhlásenia rozsudku sumu vo výške 16.212 € a teda neuhradená zostala čiastka 2034,80 €. V tejto súvislosti je potrebné zodpovedať si nielen otázku spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, ale aj primeranosti uloženého trestu odňatia slobody vzhľadom na okolnosti prípadu, spôsobené následky a aktuálnosť trestania obžalovaného, keďže od skutku uplynulo takmer šesť rokov. Rovnako neprimeraný je trest zákazu činnosti, a to tak s ohľadom na vyššie uvedené, ako aj skutočnosť, že obžalovaný od začatia trestného konania vedeného proti jeho osobe bol statusom obvineného a neskôr obžalovaného fakticky odsúdený na zákaz činnosti, pretože práve z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania musel ukončiť svoje pôsobenie v predstavenstve medzinárodnej spoločnosti a doteraz je diskvalifikovaný pri možnostiach jeho uplatnenia sa v jeho profesii radiaceho pracovníka, pričom tento stav trvá bez zavinenia obžalovaného viac ako päť rokov, čo je neprimerane dlhá doba s prihliadnutím na povahu prejednávaneho skutku a s trochu nadsádzky by sa dalo povedať, že uložený trest zákazu činnosti už dva a pol krát vykonal.

V neposlednom rade považujeme za nezákonný výrok prvostupňového súdu, ktorým zaviazal obžalovaného k náhrade škody poškodenej spoločnosti I. B. spol. s r.o. vo výške 18.247,20 €. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 19.854,48 €, pričom síce v priebehu konania pred súdom uviedol, že faktúra vo výške 1.607,28 € im bola uhradená, avšak svoj nárok na náhradu škody v tomto smere neupravil. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady škody takisto nezohľadnil skutočnosť, že poškodenému bola poisťovňou v súvislosti s predmetnou pohľadávkou vyplatená náhrada škody vo výške 16.212,40 €. Výrok prvostupňového súdu o náhrade škody je preto nesprávny a nezákonný.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti a vykonané dokazovanie mám za to, že vina obžalovaného O. E. A. nebola bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností preukázaná a preto v žiadnom prípade nie je možné vysloviť záver, že sa vôbec stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Vzhľadom na to navrhujem, aby bol napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V zrušený vo všetkých jeho výrokoch a aby bol obžalovaný Ing. E. A. v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) Trestného poriadku v celom rozsahu spod obžaloby oslobodený.“

Spis bol prvostupňovým súdom predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 20.6.2018.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo doplnené dokazovanie oboznámením záznamu zo šetrenia zo dňa 9.11.2012 (č.l. 252) a vzájomnej písomnej komunikácie medzi poškodeným a obžalovaným (č.l. 238-242), keďže tieto listinné dôkazy prvostupňový súd zo spisu neoboznámil, pričom tieto sa týkajú námietok uvádzaných v podanom odvolaní.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný naplnil skutkovú podstatu trestného činu, za ktorý bol okresným súdom uznaný vinným a ani iného trestného činu uvedenom v Trestnom zákone, a to z dôvodov uvedených v písomnom odôvodnení odvolania, ktoré v rámci podania správy odznelo v celom rozsahu, takže nepovažovala za nevyhnutné opakovať uvedené argumenty a s poukazom na tieto navrhla tak, ako to bolo uvedené aj v písomnom odôvodnení odvolania, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa snažil viesť svoje podnikanie v spoločnosti B. s.r.o. serióznym spôsobom, avšak v závere sa toto podnikanie dostalo do slepej uličky, keďže nemali dostatočné finančné prostriedky na uhrádzanie svojich záväzkov. Uvedené sa snažil riešiť tým, že chcel speňažiť všetok majetok spoločnosti tak, aby mohlo dôjsť k úhrade jej záväzkov. K tomu ešte aj použil svoje vlastné úspory. Trestného činu sprenevery sa nedopustil, keďže s tovarom poškodeného nenakladal v rozpore s tým, ako to bolo dohodnuté medzi poškodeným a spoločnosťou B.. V čase, keď došlo k prevodu majetku na spoločnosť D. SK, už bol tovar od spoločnosti I. B. predaný. Finančné prostriedky, ktoré spoločnosť B. utŕžila za predaj aktív, boli pritom použité na pomernú úhradu záväzkov spoločnosti, a to predovšetkým záväzkov, ktoré mala spoločnosť B. v bankách a v prenajatých predajniach, pričom spoločnosť nemala plnú kontrolu nad svojimi financiami a z týchto dôvodov sa cíti byť nevinný.

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr.por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak je uložený trest neprímeraný.

Podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr.por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Tr.por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hocí aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Podľa § 213 ods. 1 Tr.zák. kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 213 ods. 2 písm. a) Tr.zák. odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523213'&ucin-kdni='30.12.9999'> a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa § 125 ods. 1 Tr.zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním podaným obžalovaným proti všetkým výrokom, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné sčasti, a to z pohľadu namietania výrokov o treste a o náhrade škody.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžaloba bola na prvostupňový súd podaná dňa 9.2.2017 a táto bola doručovaná spolu s výzvou na vykonanie dôkazov obžalovanému, obhajcovi a poškodenému, ktorí boli spolu s prokurátorom aj riadne upovedomení o termínoch hlavného pojednávania. Hlavné pojednávanie bolo vykonané v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku. Na hlavnom pojednávaní konanom

- dňa 27.11.2017 po prednesení obžaloby prokurátorom, obžalovaný k obžalobe vyhlásil, že je nevinný a následne bol vypočutý, potom boli vypočutí poškodený Ing. E. M. a svedkovia S. R. a P. J.,
- dňa 15.1.2018 boli prečítané listinné dôkazy, strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania a po záverečných rečiach a poslednom slove bol vyhlásený prvostupňovým súdom rozsudok v znení uvedenom na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k jednotlivým výrokom tieto skutočnosti.

I. K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti

Prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr.por. a zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr.por. a v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a dostatočne určito, hoci stručným spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Odvolačný súd má v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu za to, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným, ktorého konanie zároveň naplňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu. Z vykonaných dôkazov je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku obžalovaný úmyselným konaním ako konateľ spoločnosti B., s.r.o. sám alebo prostredníctvom iných osôb predal iným osobám tovar dodaný spoločnosťou I. B. s.r.o. pod výhradou vlastníckeho práva a takto utŕžené finančne prostriedky nepoužil na úhradu tovaru spoločnosti I. B. s.r.o, ktorej tým spôsobil škodu 18.247,20 eur (t. j. väčšiu škodu, ktorou sa podľa vyššie citovaného § 125 ods. 1 Tr.zák. rozumie škoda dosahujúca najmenej desaťnásobok sumy 266 eur). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, na ktoré sa odvoláva, pričom odvolací súd z nich zdôrazňuje a dopĺňa resp. modifikuje ich nasledovnými skutočnosťami.

Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti pre trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr.zák. sa vyžaduje, aby si páchatel prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená. Koná tak vtedy, ak s vecou nakladá v rozpore s účelom, na ktorý mu bola vec daná do dispozície spôsobom, ktorý marí základný účel zverenia.

Vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek preukázané preukázané, že predmetný tovar od poškodenej spoločnosti prevzala spoločnosť B. s.r.o, ktorej bol obžalovaný konateľom a ktorý bol práve tou osobou, ktorá bola za B. s.r.o. v pravidelnom obchodnom styku s poškodenou spoločnosťou, ako to vyplýva jednak z výpovede poškodeného O.. E. M., jednak z výpovede svedka S. R., ktorý bol vedúci skladu v B. s.r.o. (tento svedok výslovne uviedol, že tovar ako počítačové príslušenstvo, konzoly a všetko ohľadom hernej oblasti mal vo firme na starosti obžalovaný, ktorý tovar objednával a po jeho dodaní aj rozdeľoval do predajní s tým, že prístup na objednávanie do spoločnosti I. B. s.r.o. mal výlučne obžalovaný vo svojom PC a ostani konatelia taký tovar neobjednávali) a uvedené je zrejmé aj z listiny na č.l. 283, z ktorej vyplýva, že dotknutý tovar bol osobne prevzatý obžalovaným s výnimkou tovaru ohľadom poslednej z dotknutých faktúr, ktorý bol zaslaný do B. s.r.o. cez kuriérsku spoločnosť. Napokon skutočnosť, že tovar bol poškodeným riadne dodaný a že spoločnosť B. s.r.o. za tento tovar nezaplatila, nerozporoval ani samotný obžalovaný vo výpovedi na hlavnom pojednávaní (ani vo vyjadrení na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu) s výnimkou prvej z piatich faktúr uvedených v podanej obžalobe, pričom prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní správne upravil skutkovú vetu vo svojom rozsudku, z ktorej oproti obžalobe vypustil, že bola neuhradená aj táto faktúra č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.10.2012 na sumu 1.607,28 eur, keďže bolo preukázané, že k jej zaplateniu došlo ešte dňa 14.11.2012 (výpoveď poškodeného O.. M. na hlavnom pojednávaní) na základe platobného príkazu na úhradu zo dňa 13.11.2012 (výpis z účtu spoločnosti B. s.r.o. na č.l. 366) a prvostupňový súd o uvedenú sumu správne znížil celkovú výšku spôsobenej škody v napadnutom rozsudku.

Obžalovaný namietal, že svojim konaním nemohol naplniť skutkovú podstatu trestného činu sprenevery podľa 213 ods. 1 Tr.zák., pretože s dodaným tovarom nenakladal v rozpore s účelom, za ktorým mu bol dodaný, resp. v rozpore s výhradou vlastníctva dojednanou medzi spoločnosťami B. s.r.o. a I. B. s.r.o.

Odvolačný súd k tomu uvádza, že výhrada vlastníckeho práva vyplývala jednak z obchodných podmienok poškodenej spoločnosti, kde sa v bode VI. uvádza, že tovar je až do jeho zaplatenia majetkom poškodeného (č.l. 245), jednak bola výslovne dojednaná v Rámcovej zmluve o kúpe tovaru s odloženou platbou kúpnej ceny uzavretej v roku 2008 medzi spoločnosťami I. B. s.r.o. a B. s.r.o. ako dealerom podpísanou práve obžalovaným za dealera (č.l. 536), v ktorej sa výslovne v čl. II bod 3 uvádza, že I. B. s.r.o. sa na základe tejto zmluvy zaväzuje, že pre dealera dodá objednaný tovar, prevedie na neho vlastnícke právo k tomuto tovaru dňom úhrady kúpnej ceny na účet I. B. s.r.o. alebo v hotovosti v pokladni

tejto spoločnosti a dealer súhlasí s tým, že tovar prevezme s výhradou vlastníckeho práva k tovaru do jeho úplného zaplatenia a súhlasí s priznaním si zodpovednosti za trestný čin sprenevery v prípade neuhradenia tovaru do lehoty splatnosti.

Z uvedeného je zrejmé a vyplýva to aj z výpovedí obžalovaného a poškodeného a z listinných dôkazov (platobná disciplína spoločnosti B. s.r.o. a kniha odberateľských faktúr na č.l. 534 a 537-541), že medzi spoločnosťami I. B. s.r.o. a B. s.r.o. bol vzťah dodávateľa a odberateľa tovaru, ktorý bol následne predávaný odberateľom v jeho kamenných predajniach a prostredníctvom e-shopu s tým, že fakticky nebolo vylúčené, že až po predaji tovaru spoločnosťou B. s.r.o. ako dealerom, bola dodávateľovi, spoločnosti I. B. s.r.o., zaplatená kúpna cena, za ktorú bol tovar dealerovi dodaný. Takto prebiehala ich obchodná spolupráca od uzavretia uvedenej rámcovej zmluvy od roku 2008 až do ukončenia spolupráce v roku 2012, pričom v rámci toho bol takýmto spôsobom tovar dodaný na základe niekoľko desiatok faktúr, z ktorých zostali nezaplatené posledné štyri faktúry uvedené v napadnutom rozsudku.

V tomto ohľade je teda výpoveď obžalovaného a jeho odvolacie námietky, že s tovarom nenakladal v rozpore s účelom zverenia, v súlade s tým, ako fakticky prebiehala obchodná spolupráca medzi uvedenými obchodnými spoločnosťami a ani prípadný predaj predmetného tovaru v rámci kúpnej zmluvy uzavretej dňa 5.11.2012 so spoločnosťou D. SK s.r.o. (č.l. 170-185) by nebol v rozpore s dojednanou výhradou vlastníctva, keďže z jej obsahu nevyplýva, že dodaný tovar musel byť predaný len malospotrebiteľom. Preto pokiaľ prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že bolo v rozpore s ustálenou obchodnou praxou medzi spoločnosťami I. B. s.r.o. a B. s.r.o., keď bol tovar predaný v rámci odpredaja aktív spoločnosti B. s.r.o. spoločnosti D. SK s.r.o., tak také konštatovanie bolo vecne nesprávne, keďže ani taký prípadný predaj tovaru nevyklúčovala uzavretá vyššie uvedená rámcová zmluva medzi spoločnosťami I. B. s.r.o. a B. s.r.o. (č.l. 536), resp. v nej dojednaná výhrada vlastníctva. V tomto ohľade je odôvodnenie napadnutého rozsudku aj v určitom rozpore s jeho výrokovou časťou, keďže vo výroku sa vo vymedzení skutku správne uvádza alternatívne, že tovar bol predaný spoločnosti D. SK s.r.o. alebo iným obchodným partnerom alebo spotrebiteľom.

Odvolací súd však na druhej strane uvádza (správne to naznačil v napadnutom rozsudku už aj prvostupňový súd), že za zverenú vec podľa § 213 ods. 1 Tr.zák. treba považovať nielen vec predanú s výhradou vlastníctva, ale je nutné za ňu považovať aj finančné prostriedky, ktoré boli za predaj zverenej veci získané a tieto sú ekvivalentom predanej zverenej veci a pokiaľ tieto finančné prostriedky neboli odovzdané tomu, kto vec obžalovanému zveril, riadia sa rovnakým právnym režimom ako zverená vec a požívajú rovnakú právnu ochranu vyplývajúcu z výhrady vlastníckeho práva. Teda vlastníkom finančných prostriedkov získaných predajom tovaru tretej osobe bola v časti kúpnej ceny dohodnutej medzi spoločnosťami I. B. s.r.o. a B. s.r.o. vzhľadom na dohodnutú výhradu vlastníctva stále spoločnosť I. B. s.r.o. a tieto finančné prostriedky sa nikdy právne nestali vlastníctvom spoločnosti B. s.r.o. Pokiaľ teda obžalovaný s nimi nakladal ako so svojimi finančnými prostriedkami, resp. finančnými prostriedkami B. s.r.o., išlo o konanie uskutočnené v rozpore s účelom zverenia.

V tejto súvislosti nie je podstatné, či predmetný tovar dodaný na základe štyroch následne nezaplatených faktúr bol predaný ešte predtým, ako boli predané aktíva spoločnosti B. s.r.o. spoločnosti D. SK, s.r.o. alebo predmetný tovar bol predaný až v rámci tohto predaja. V prípade obidvoch týchto alternatívach predaja tovaru mal obžalovaný ako konateľ spoločnosti B. s.r.o. utŕžené finančné prostriedky za predaj tovaru dodaného spoločnosťou I. B. s.r.o. pod výhradou vlastníckeho práva vo výške dohodnutej kúpnej ceny zaplatiť tejto spoločnosti a pokiaľ tak neurobil nakladal s vecou v rozpore s účelom zverenia, čím si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená. Pokiaľ bol tovar dodaný spoločnosťou I. B. s.r.o. predávaný v predajniach B. s.r.o., je zrejmé, že B. s.r.o. musela za predaj tovaru malospotrebiteľom od nich obdržať kúpnu cenu (tovar bol predávaný za kúpnu cenu). Uvedené rovnako platí v prípade predaja dotknutého tovaru až v rámci kúpnej zmluvy uzavretej dňa 5.11.2012 so spoločnosťou D. J. s.r.o., pričom z výpisu z účtu spoločnosti B. s.r.o. (č.l. 322-375) vyplýva, že na tento svoj účet opakovane obdržala od D. SK s.r.o. finančné prostriedky ohľadom uzavretej kúpnej zmluvy (prvýkrát dňa 13.11.2012 sumu 20 tis. eur, č.l. 366, pričom následne bola uhradená platobným príkazom na úhradu faktúra č. 2121075128 zo dňa 2.10.2012 na sumu 1.608,28 eur). Takže spoločnosť B. s.r.o. musela bez akýchkoľvek pochybností za predaj tovaru dodaného spoločnosťou I. B. s.r.o. obdržať finančné prostriedky. Odvolací súd poukazuje, že podľa čl. II bod X a čl. III bod 1 vyššie uvedenej rámcovej zmluvy bol B. s.r.o. povinný dohodnutú kúpnu cenu zaplatiť spoločnosti I. B. s.r.o. najneskôr do uplynutia 30 dní od dodania tovaru.

V tomto smere sú neopodstatnené odvolacie námietky resp. vyjadrenia obžalovaného, že nemal plnú kontrolu nad financiami spoločnosti B. s.r.o. a že bola platobne neschopná s následným bankrotom, resp. že táto spoločnosť získané finančné prostriedky použila na pomernú úhradu svojich záväzkov a poukazovanie na splatnosť dotknutých faktúr.

Odvolací súd k tomu uvádza, že finančné prostriedky získané predajom tovaru vo vlastníctve I. B. s.r.o. neboli vo výške dohodnutej kúpnej ceny nikdy vo vlastníctve B. s.r.o., ktorá teda s nimi nemohla a nemala nakladať ako so svojimi finančnými prostriedkami a obžalovaný mal povinnosť ich vydať vlastníkovi - spoločnosti I. B. s.r.o. Obžalovaný tak, ako zaplatil prvú z posledných piatich faktúr vystavených poškodenou spoločnosťou I. B. s.r.o., mal zaplatiť aj zvyšné štyri faktúry, keďže finančné prostriedky utŕžené z predaja tovaru dodaného poškodenou spoločnosťou, neboli nikdy vo vlastníctve B. s.r.o. (vo výške dohodnutej kúpnej ceny medzi spoločnosťami I. B. s.r.o. a B. s.r.o.), ale patrili právne poškodenej spoločnosti I. B. s.r.o. V tomto smere je otázka splatnosti faktúr irelevantná (táto určuje iba lehotu, dokedy najneskôr má byť faktúra zaplatená, čo nevyučuje jej zaplatenie skôr, pričom posledná z faktúr bola splatná najneskôr dňa 29.11.2012) a dotknuté faktúry mohli byť uhradené po predaji v nich uvedeného tovaru dodaného s výhradou vlastníckeho práva, resp. mali byť uhradené najneskôr v lehote splatnosti dotknutých faktúr a rovnako aj poukazovanie na bankrot spoločnosti B. s.r.o. (návrh na vyhlásenie konkurzu bol pritom obžalovaným ako konateľom B. s.r.o. podaný až dňa 28.3.2013). Pokiaľ obžalovaný použil získané finančné prostriedky za predaj tovaru dodaného pod výhradou vlastníckeho práva poškodenou spoločnosťou I. B. s.r.o. na úhradu iných záväzkov B. s.r.o. voči iným veriteľom (hoci splatným skôr), konal protiprávne so zverenou cudzou vecou a tieto finančné prostriedky na úhradu žiadneho iného dlhu ako konateľ B. s.r.o. použiť nesmel (B. s.r.o. nebol vlastníkom týchto finančných prostriedkov) a bol povinný ich vydať vlastníkovi - spoločnosti I. B. s.r.o. (v rozsahu dohodnutej kúpnej ceny za dodaný tovar).

To, že u obžalovaného existovalo aj zavinenie minimálne vo forme nepriameho úmyslu (obžalovaný musel vedieť, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie Trestným zákonom chráneného záujmu na vlastníctve veci a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený) vyplýva jednak z niekoľkoročnej zaužívanej obchodnej spolupráce medzi B. s.r.o. a I. B. s.r.o., z ktorej vyplývalo, že tovar bol dodávaný s výhradou vlastníckeho práva, ako aj z výpovede poškodeného O. E. M. a z doplneného dokazovania vykonaného v konaní pred odvolacím súdom ohľadom vzájomnej písomnej komunikácie medzi poškodeným a obžalovaným (č.l. 238-242), podľa ktorej bol obžalovaný ako konateľ spoločnosti B. s.r.o. opakovane zo strany poškodeného upozorňovaný na záväzky tejto obchodnej spoločnosti, ktorej je konateľom a ktoré vyplývali z neuhradených faktúr ohľadom tovaru dodaného poškodeným práve s výhradou vlastníckeho práva.

Napokon odvolací súd uvádza, že pokiaľ obžalovaný vedel alebo mohol predpokladať, že aktíva spoločnosti B. s.r.o. vrátane tovaru budú predané inej spoločnosti, nemal rozumný dôvod už objednávať tovar u poškodenej spoločnosti, ktorá tovar dodávala len s výhradou vlastníckeho práva. Pokiaľ tak však urobil, mal ako konateľ, ktorý mal na starosti obchodovanie s poškodenou spoločnosťou, vykonať také nevyhnutné opatrenia, aby boli z finančných prostriedkov utŕžených za predaj tohto tovaru, zaplatené faktúry poškodenému, resp. v prípade, že tovar dodaný poškodenou spoločnosťou nebol ešte predaný pred prevodom aktív na spoločnosť D. SK s.r.o., tento buď poškodenému vrátiť alebo dotknuté faktúry uhradiť, ak bol tento tovar predaný v rámci prevodu aktív spoločnosti B. s.r.o. na spoločnosť D. SK s.r.o.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že tvrdeniu obžalovaného, že všetok tovar dodaný spoločnosťou I. B. s.r.o. bol už predaný malospotrebiteľom v predajniach B. s.r.o. ešte pred predajom aktív B. s.r.o. spoločnosti D. SK s.r.o., nezodpovedajú vykonané dôkazy, keďže podľa dodacieho listu zo dňa 23.10.2012 ohľadom faktúry č. XXXXXXXXXX.9 zo dňa 23.10.2012 (č.l. 232-233) bol dodaný aj tovar XBOX360 250GB s výrobným číslom XXXXXXXXXXXXX a XBOX360 4GB s výrobným číslom XXXXXXXXXXXXX, ktorý bol pri kontrolnom nákupe urobeným zamestnancami poškodeného v jednej z predajni pôvodne patriacej spoločnosti B. s.r.o. po jej prevzatí spoločnosťou D. SK s.r.o. (výpoveď poškodeného O. M. na hlavnom pojednávaní, ktorý síce nevedel presne uviesť predajňu, v ktorej mal byť kontrolný nákup uskutočnený, ale táto vyplýva z obsahu pokladničného bloku) predávaný už touto novou spoločnosťou, o čom svedčí pokladničný blok zo dňa 8.11.2012 na č.l. 247, z ktorého vyplýva, že dňa 8.11.2012 už predajňu Brloh v OC Avion prevádzkovala spoločnosť D. SK s.r.o. (hoci z neho nevyplýva kúpa dotknutého tovaru), pričom z fotografií na č.l. 249, ktoré mali byť urobené pri tomto kontrolnom nákupe, vyplýva existencia uvedeného tovaru identifikovaného podľa výrobného čísla. V tomto ohľade

je nepodstatné, že podľa záznamu zo šetrenia zo dňa 9.11.2012 (č.l. 252) vykonaného políciou, nebol zisťovaný tovar v predajni nájdený, keďže zo záznamu vyplýva, že šetrenie nebolo vykonané v predajni T. v OC Avion, ale v inej predajni T., a to v OC Aupark.

Uvedené odvolací súd uvádza len na doplnenie a pre úplnosť prejednávanej problematiky, keďže ako bolo uvedené už vyššie, na zistenie trestnej zodpovednosti obžalovaného za prisvojenie si zverenej veci to nemalo vplyv, keďže tento mal ako dotknutý konateľ povinnosť z utŕžených finančných prostriedkov za tovar dodaný poškodenou spoločnosťou zaplatiť kúpnu cenu poškodenej spoločnosti, či už bol tovar predaný malospotrebiteľom v predajniach B. s.r.o. ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy medzi B. s.r.o. a D. SK s.r.o. zo dňa 5.11.2012 alebo tento tovar resp. jeho časť bol predaný až v rámci tohto predaja spoločnosti D. SK s.r.o.

Na základe vyššie podrobne uvedených argumentov museli byť odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa výroku o uznaní viny vyhodnotené odvolacím súdom za neopodstatnené.

II. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr.zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr.zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr.zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3, ods. 4 Tr.zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 2 Tr.zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 213 ods. 2 Tr.zák. je 1 rok až 5 rokov), t. j. ide o prečin (§ 10 ods. 1 písm. b/ Tr.zák.). Teda v prípade spáchania uvedeného trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na § 34 ods. 6 Tr.zák. (za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody), že súd nemusí povinne ukladať trest odňatia slobody (či už vo forme podmieneného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný), ale môže uložiť iný druh trestu.

Prvostupňový súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov a trest zákazu činnosti spočívajúcej vo výkone podnikateľskej činnosti vo vlastnom mene, ako aj zúčastňovania sa podnikateľskej činnosti právnických osôb v postavení štatutárneho orgánu, prokuristu a splnomocneného zástupcu na 2 roky.

Odvolací súd uvádza, že takto prvostupňovým súdom uložený trest obžalovanému je trestom neprimeraným, čo zakladalo dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr.por., čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Odvolací súd zo spisu zistil, že obžalovaný nebol doteraz súdne trestaný a priestupkovo bol postihnutý za porušenie pravidiel cestnej premávky. Podľa údajov v spise je obžalovaný zamestnaný a z pohľadu osobného stavu ženatý a bezdetný. Ako vyplýva z už uvedeného medzi spoločnosťami B. s.r.o. a I. B. s.r.o. prebiehala obchodná spolupráca viacero rokov a tovar bol dodávaný na základe niekoľko desiatok faktúr, z ktorých zostali neuhradené len posledné štyri faktúry v celkovej výške 18.247,20 eur.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť, pričom zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr.zák., teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Odvolačný súd k tomu uvádza, že obžalovaný doteraz síce nebol súdom trestaný, avšak zo spisu vyplýva, že pred spáchaním skutku bol opakovane priestupkovo postihnutý za porušenie pravidiel cestnej premávky blokovými pokutami. Vedením riadne života podľa § 36 písm. j) Tr.zák. sa nerozumie len zisťovanie tej skutočnosti, či daná osoba bola alebo nebola súdne trestaná (išlo by zužujúci pohľad, ktorému by musela zodpovedať iná zákonná formulácia), ale rozumie sa ním dodržiavanie právneho poriadku ako celku a ďalších základných noriem spoločnosti, a preto keď je niekto postihnutý za spáchanie protiprávnej činnosti v priestupkovom konaní, dokonca v rovnaký rok ako došlo k prejednávánemu skutku (obžalovanému boli za porušenie pravidiel cestnej premávky uložené blokové pokuty v dňoch 6.2.2012, 7.5.2012 a 30.10.2012), nie je možné hovoriť ohľadom takej osoby o vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu. Toto pochybenie prvostupňového súdu však muselo zostať iba ako konštatovanie odvolacieho súdu v akademickej rovine, keďže odvolanie podal iba obžalovaný a v takom prípade podľa § 322 ods. 3 Tr.por. nie je možné zmeniť rozsudok v neprospech obžalovaného (zákaz reformatio in peius), a teda táto nesprávne určená poľahčujúca okolnosť musela byť prevzatá aj do rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odvolačný súd je po posúdení uvedených skutočností toho názoru, že z pohľadu druhu trestu je nevyhnutné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody, keďže konaním obžalovaného bola spôsobená škoda vyše 18 tis. eur, čo je škoda prevyšujúca niekoľkokrát väčšiu škodu (2.660 eur), ktorá musí byť spôsobená podľa dotknutého ustanovenia § 213 ods. 2 písm. a) Tr.zák., pričom vzhľadom na takto zistenú výšku škody nebolo možné odvolacím súdom ani konštatovať, že závažnosť činu je nepatrná. V tomto ohľade je nepodstatným, že väčšiu časť spôsobenej škody zaplatila poškodenému poisťovňa v rámci poisťnej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi poisťovňou a poškodeným, keďže obžalovaný nemá žiadny relevantný vzťah k tomuto spôsobu nahradenia vzniknutej škody.

Správne postupoval prvostupňový súd a odvolací súd sa s jeho výrokom v tejto časti stotožnil, keď uložený trest odňatia slobody podmiennečne odložil, pretože vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Z pohľadu výmery trestu po úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody (1 rok až 5 rokov) podľa § 38 ods. 3 Tr.zák. spôsobom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr.zák. (zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, keďže prevažovali poľahčujúce okolnosti) bol obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov. Podľa odvolacieho súdu je dôvodným uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 1 rok, ktorá je dostatočná na posúdenie, či obžalovaný bude viesť v budúcnosti riadny život. Nebolo nutným skúšobnú dobu ukladať na dlhšiu dobu 30 mesiacov ako to urobil v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, a to aj s prihliadnutím, že ku skutku došlo ešte v roku 2012 a v prípade obžalovaného ide z pohľadu porušenia Trestného zákona o jeho prvý exces z inak riadneho vedenia života, ktorý vyplynul z toho, že ako konateľ obchodnej spoločnosti nesprávne posúdil svoje povinnosti v rámci obchodnej spolupráce s inou obchodnou spoločnosťou, resp. si neuvedomil, že dojednaná výhrada vlastníctva ohľadom tovaru dodaného poškodenou spoločnosťou sa neviaže iba na samotný tovar, ale rovnaký právny režim sa vzťahuje aj na výťažok (finančné prostriedky) utŕžený za predaný tovar.

Obžalovaný sa vzhľadom na uložený druh trestu odvolacím súdom upozorňuje, aby počas skúšobnej doby viedol riadny život; v opačnom prípade podľa Trestného zákona súd rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa vykoná uložený trest odňatia slobody, ktorý bol podmiennečne odložený.

Konštatovanie odvolacieho súdu o neprimeranosti uloženého trestu sa viaže (okrem uloženia nedôvodne dlhšej skúšobnej doby podmiennečného trestu odňatia slobody prvostupňovým súdom) predovšetkým na uloženie ďalšieho druhu trestu obžalovanému v napadnutom rozsudku prvostupňovým súdom, a to trestu zákazu činnosti ohľadom výkonu podnikateľskej činnosti a v tomto ohľade boli odvolacie námietky

vyhodnotené za dôvodné. Odvolací súd vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu a osobu obžalovaného nepovažoval za nutné z pohľadu účelu trestu ukladať obžalovanému popri podmiennečnom treste odňatia slobody aj tento ďalší druh trestu, hoci k spáchaniu trestného činu došlo v súvislosti s výkonom funkcie štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje najmä na tie skutočnosti, že od spáchania trestného činu ubehla dlhšia doba cca 6 rokov a ako vyplýva z už uvedeného, medzi spoločnosťami B. s.r.o. a I. s.r.o. prebiehala obchodná spolupráca viacero rokov a tovar bol dodávaný na základe niekoľko desiatok faktúr, z ktorých zostali neuhradené len posledné štyri faktúry. Odvolací súd teda po zrušení výroku o treste napadnutého rozsudku už tento druh trestu obžalovanému neuložil.

Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že obžalovanému uložený podmiennečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 1 rok je adekvátny a primeraný závažnosti spáchaného prečinu, okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného, teda je trestom zákonným, spravodlivým a zodpovedajúcim účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom.

III. K výroku o náhrade škody

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku priznal náhradu škody poškodenému I. B., s.r.o. v sume 18.247,20 eur, čo zakladalo dôvod zrušenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr.por. (rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je v rozpore so zákonom) a v tomto ohľade boli odvolacie námietky vyhodnotené za dôvodné.

Odvolací súd poukazuje, že z písomného vyjadrenia poškodeného zo dňa 12.12.2017 (č.l. 534) vyplýva, že pohľadávky poškodeného voči spoločnosti B. s.r.o. ohľadom neuhradených faktúr sú poistené v poisťovni, ktorá už aj poškodenému na základe uzatvorenej poisťovnej zmluvy zaplatila 16.212,40 eur s tým, že poškodený je s poisťovňou stále v kontakte ohľadom svojich pohľadávok a poisťovňa čaká na informácie od poškodeného ohľadom stavu tohto trestného konania a výsledok rozhodnutia súdu. Uvedené vyplýva aj z výpovede poškodeného O. E. M. na hlavnom pojednávaní.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nereagoval na tieto dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, vôbec sa s nimi nevysporiadal v napadnutom rozsudku a výrok o náhrade škody odôvodnil iba všeobecným konštatovaním, že poškodený si nárok na náhradu škody riadne a včas uplatnil a jej výšku náležitým spôsobom preukázal. Odvolací súd uvádza, že v tejto časti bol napadnutý rozsudok prvostupňového súdu nepreskúmateľný a neobsahoval náležitosti podľa § 168 ods. 1 Tr.por., keďže aj výrok ohľadom priznania náhrady škody je nutné riadne odôvodniť.

Keďže z vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní vyplýva, že pohľadávky poškodeného voči spoločnosti B. s.r.o. sú poistené v poisťovni, ktorá už aj tieto z väčšej časti uhradila a z vykonaných dôkazov nevyplývajú dôvody iba čiastočného plnenia poisťovne ohľadom poistených pohľadávok (súčasťou spisu nie je ani dotknutá poisťovná zmluva), pričom tento poisťovný vzťah má stále trvať a poisťovňa čaká na výsledok trestného konania (teda existuje možnosť uhradenia zvyšnej spôsobenej škody zo strany poisťovne), odvolací súd o uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodol tak, že po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku, ktorým bol obžalovaný zaviazaný nahradiť škodu poškodenému, poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Tr.por., keďže by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Odvolací súd zhrnutím uvádza, že na základe podaného odvolania zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste a spôsobe jeho výkonu a o náhrade škody a obžalovanému uložil podmiennečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 1 rok a ohľadom náhrady škody odkázal poškodeného s jeho nárokom na civilný proces. Odvolací súd pritom rozhodol sám rozsudkom, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu doplneného dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V ostatných výrokoch zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.